

[Dorte Bennedsen]

ren i forbindelse med disse omstillinger har været meget lidt tilfredsstillende for at sige det på en pæn maner. Hovedproblemet – og jeg siger udtrykkelig hovedproblemet – for os er nemlig såmænd ikke så meget det, at ministeren tager penge fra universiteterne, men derimod at han tager deres identitet fra dem gennem påbud og diktater gennem den procedure, der er anvendt.

Når vi taler om humanistbekendtgørelsen, hvad jeg mener i høj grad er centralt og relevant her i dag, vil jeg gerne i forbindelse med diskussionen om nye uddannelser og uddannelseskombinationer vende tilbage til nogle spørgsmål, som jeg af tidsmæssige grunde ikke nåede i mit første indlæg. Jeg vil gerne løfte en advarende finger af to årsager. For det første skal vi passe på, at vi ikke for at løse nogle, hvad man kunne kalde her-og-nu-problemer får opbygget korte og meget specifikke uddannelser, som ikke kan bruges, når det konkrete problem er løst. Det er væsentligt også her at fastholde grundfilosofien i vores uddannelsessystem, nemlig at vi skal have brede, almene uddannelser, som kan specialiseres ved videre- og efteruddannelse. Det er faktisk den eneste måde, hvorpå vi kan undgå blindgydeeffekten.

Den anden grund til at advare er, at man, hver eneste gang vi taler beskæftigelsesproblemer for de uddannede, ikke mindst fra ministeren hører, at de skal løses ved, at man tilbyder supplerings- eller kombinationsuddannelser med datalogi og erhvervsøkonomi. Vi vil advare imod det. Vi skal passe på, at vi ikke i vores iver her midt i 1980'erne lægger grunden til et særdeles solidt arbejdsløshedsproblem i 1990'erne. Jeg tror, det er meget vigtigere, at vi i stedet for sikrer os et bredt, varieret og nuanceret net af uddannelser, som virkelig kan række ind i fremtiden, fordi de ikke har mistet deres humanistiske værdier.

Det bringer mig videre til fru Hanne Seve-rinsens bemærkning – jeg tror, det er nogenlunde korrekt citeret: gør vi ikke noget, så bliver der ingen omstilling. Jeg er ked af at måtte sige det, men det tyder på en eklatant mangel på kendskab til, hvad der faktisk foregår ved vores universiteter, AUC, RUC, humaniora på Københavns universitet, ja, alle vores institutioner er jo midt i arbejdet med disse omstillinger, som det har været beskrevet af mange ordførere her i dag. De

er midt i arbejdet, og de er det i tillid til de rammer og vilkår, de har fået angivet så sent som i 1984, men det arbejde blev slået i stykker med 27. februar-brevet. Det, de stræbte imod, var netop at få nogle uddannelser, der ikke var snævre, konkrete og i fremtiden formentlig ikke særlig brugbare, men derimod at få nogle anvendelige og brede uddannelser, og det er vores opgave i dag at forsøge at skaffe dem mulighed for at køre videre med dette stykke konstruktive arbejde.

På baggrund af noget, jeg havde sagt i mit første indlæg, sagde ministeren, at han gerne ville overveje en langsommere overførsel af forskningsressourcer. Det, jeg rent faktisk sagde, var følgende: selv om man antager, at det kan være klogt af beskæftigelsesmæssige grunde at have flere handelshøjskolestuderende og færre medicinstuderende, er jeg ikke sikker på, at det dermed er samfundsmæssigt rigtigt at lave en tilsvarende overførsel af ressourcer. Jeg talte faktisk ikke om tempoet; jeg talte om overførsel. Min pointe i denne sag er, at f.eks. færre medicinstuderende – for nu at tage det område – vel ikke mindsker behovet for kvalitativ medicinsk forskning i vores samfund. Der er forskningsområder; som vi ikke kan skære ned, uanset vi af forskellige årsager skal have færre studerende, eller uanset der er færre, der søger på området. Vores behov for f.eks. medicinsk forskning på et højt niveau er faktisk uændret uanset antallet af studerende.

Dernæst vil jeg gerne spørge ministeren, når vi nu er ved medicinen, hvad det er, der har ændret sig i de faktisk overordentlig fortræffelige begrundelser, der blev lagt på bordet i, hvis jeg ikke husker fejl, 1967, og som netop var baggrunden for, at man oprettede medicinsk-kemisk institut i København. Hvad er der sket, siden det pludselig ikke er holdbart? Der var nemlig tale om faglige begrundelser for vigtigheden af at få dette fag knyttet til humanmedicinen. Hvorfor er det pludselig i dag rigtigt at køre det den anden vej? Men hvis man nu mener, det er rigtigt at flytte medicinsk kemi til naturvidenskab ved Københavns universitet, hvorfor i alverden er det så rigtigt, at man pr. 1. september 1985 ved Århus universitet flytter kemien fra naturvidenskaberne over til medicinerne? Min fantasi slår ikke til til at finde rationalitet i det.